

[Gade]

jeg altså ikke have det ret godt med at bo i det amt, men så galt går det nok heller ikke.

Det er måske ikke overraskende, at vi fortsat har denne diskussion om at bagatellisere problemerne omkring nitratformeringen generelt, for jeg ser det altså også lidt i sammenhæng med nitrat i forhold til vandløb og det ydre vandmiljø. Jeg ser det altså som en kampagne, der laves af nogle, først og fremmest fra Venstre og Fremskridtspartiet, og som ikke kun handler om en lille brøndejer, der eventuelt er kommet i klemme, og dér er jeg så mere forundret over, at De Konservative har indskibet sig på den galej. Jeg forstår også af indlæggen fra De Konservatives ordfører, at det i hvert fald ikke er helt så helhjertet, som det kunne se ud til fra første færd, og det er da rimelig tilfredsstillende.

Et eller andet sted må man vel konstatere, at det, der driver de tre partier sammen i dag, bare er noget, som nok er legitimt i politik, men som altså viser frem til et eller andet alternativ i denne sammenhæng, et sort alternativ.

Sagen er jo, at netop i spørgsmålet om forureningen fra landbruget, som også er en diskussion om nitrat i forhold til det ydre miljø, vandløbene, de nære havområder og de fjernere havområder, står vi med et af de to største miljøproblemer, vi har overhovedet. Derfor ser jeg altså dette her som en del af en sådan kampagne for at frikende landbruget i hele forureningsdiskussionen.

Det medvirker vi selvfølgelig ikke til, og i stedet mener vi faktisk at der er brug for at diskutere skærpede indgreb over for landbrugets forurening. Det har der været i flere år, men det behov bliver jo ikke mindre og mindre; det bliver større og større og stærkere og stærkere.

Så kommer diskussionen om grænseværdier generelt. Der er nogle, der diskuterer det, som om det er nogle videnskabeligt fastsatte grænseværdier og alt sådan noget. Jamen hvorfor ikke sige det, som det er? De er politisk fastsatte. De bedste grænseværdier er politisk fastsatte ud fra forsigtighedsprincippet om, at usikkerhed skal komme miljøet og menneskers sundhed til gode. De ringeste grænseværdier er fastsatte efter erhvervsinteresser – endda lige i overkanten – hvor man siger: Hvor mange døde kan I allerede i dag bevise at der er? Det er de ringeste grænseværdier. Det er den type grænseværdier, hr. Jørgen Winther vil have –

hvis Venstre overhovedet vil have nogle grænseværdier. Jeg mener, at de grænseværdier, vi skal have, skal bygge på forsigtighedsprincippet.

Det interesserer selvfølgelig heller ikke Venstre i denne sag – det kan godt undre, at man ikke interesserer sig for det – at der faktisk er EF-regler på dette område. Men nu har vi jo ikke hørt noget til den forhenværende udenrigsminister, siden han var ude at fiske – jeg tror, det var i et ikke så nitratholdigt vandløb, for det var laks, han fiskede – men det kunne jo godt være, at man lige burde have konfereret med Venstres formand, den tidligere udenrigsminister, for det er jo ikke sikkert, at han synes, det er så smart, at Venstre fører sådan en kampagne, som siger, at EF's grænseværdiregler skal man ikke rette sig efter. Det forstår jeg i virkeligheden er det signal, Venstre udsender. Det er det nok ikke, når man finlæser formuleringerne, men det er jo det politiske signal, der i realiteten udsendes.

Så er der det med private brøndejerers ret til at drikke brøndvand. Jeg er helt tilfreds med den politik, der er her: at vi fastholder grænseværdierne, men signalerer den fleksibilitet, som også blev vist af den tidligere miljøminister på dette område: at man skal tage hensyn til den enkelte. Det er jo den balance, der er i denne politik.

Derfor er det underligt for mig at høre argumentet – især Venstres og Fremskridtspartiets – om, at hver enkelt borger skulle have vetoret. Jeg kunne forestille mig, at hr. Jørgen Winther ville have udstedt et landsplandirektiv, som sikrer, at kommunerne ikke må bestemme noget som helst på dette område. Det er jo det, der ligger i Venstres melding: Kommunerne må ikke bestemme noget, for hvis den enkelte borger kommer og siger: Jeg vil ikke være med til det her, så har borgeren ret. Altså: Det kommunale selvstyre skal ikke bestemme, at der skal laves et landsplandirektiv. Så spørger jeg: Hvorfor skal den enkelte borger i landsbyen egentlig ikke have den samme ret som ham, der bor lidt længere væk, og som har sin private brønd? Han må altså også melde sig ud af den kommunale vandforsyning osv.

Det er jo ikke gennemtænkt af Venstre, eller også er det rent pjat og pjank. Det sidste er altså en mulighed, efter at man har hørt debatten her. Ellers er det bare ikke gennemtænkt,